

РЕШЕНИЕ

№ 7919

гр. София, 18.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 11.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **8004** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата.

Образувано е по жалба на А. Кадри /A. Kadri/, [дата на раждане] в С., пребиваващ в Германия, подадена чрез адв. Т. Л., срещу Заповед № 2297/23-4332-003824 от 25.07.2023 г. на С. Д. С. – младши инспектор в 03 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, буква „а“ ЗДвП – „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“.

Жалбата не съдържа конкретни съображения за незаконосъобразност на обжалваната заповед, освен изброяване на отменителните основания по чл. 146, т. 2, 3 и 4 АПК. В съдебно заседание преупълномощения от адв. Л. процесуален представител – адв. Н., обосновава доводи за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и конкретно неспазване на изискванията за назначаване на преводач на жалбоподателя, който е чужд гражданин.

Ответникът - младши инспектор в 03 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, редовно и своевременно призован за съдебно заседание, не изпраща представител по делото и не взема становище по основателността на оспорването.

Административен съд – София-град, III отделение, 75-ти състав, след преценка на доказателства по делото и становищата на страните, приема за установено следното от

фактическа страна:

На 25.07.2023 г. в 16:40 часа, в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]жалбоподателят А. Кадри е управлявал л.а. „ВМВ Х5“ с рег. № ENLQ455 /Германия/, като непосредствено преди кръстовището с [улица]е спрял за проверка от контролните органи, които са установили, че жалбоподателят „управлява МПС без да е правоспособен водач“. Тази констатация е отразена в съставения от мл. автоконтрольор при ОПП-СДВР Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия GA, бл. № 1009409, с който е констатирано допуснато нарушение на чл. 150 ЗДвП. С АУАН са иззети свидетелство за регистрация на МПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели на автомобила с рег. № ENLQ455.

С издадената от ответника Заповед № 2297/23-4332-003824 на жалбоподателя А. Кадри е наложена принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на ППС“ за срок от шест месеца. Обжалваният административен акт е постановен на основание чл.171, т.2а, б. „а“ ЗДвП, като от фактическа страна е обоснован с обстоятелствата, описани в съставения АУАН, към който е налице изрично препращане в заповедта.

Като доказателства по делото са приети документите, съдържащи се в административната преписка по издаване на обжалваната заповед. Допълнително са представени от жалбоподателя заверени копия на разрешение за пребиваване, издадено от Германия с № 325753 и свидетелство за управление на моторно превозно средство № 1000722635284 със срок на валидност 23.01.2026 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е основателна, но не по поддържаните от пълномощника на жалбоподателя доводи.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 с.з. и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. Предвид законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г., е определил длъжностните лица, оправомощени да прилагат ПАМ по ЗДвП, сред които по т. 1 – отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР, каквато длъжност заема издателят на оспорената заповед. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган.

Спазени са изискванията за писмена форма. В проверяваната заповед са изложени фактическите и правни основания за упражняване на компетентността. Същата е мотивирана с конкретни прояви на жалбоподателя, които изпълват състава на административното нарушение, за което е съставен АУАН.

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на акта, включително такива, които да са ограничили правото на защита жалбоподателя.

Неоснователни са възраженията за неосигурен превод при съставяне на АУАН. Съгласно разпоредбата на чл. 14, ал. 2 АПК лицата, които не владеят български език, могат да се ползват от родния си или от друг, посочен от тях език. В тези случаи се назначава преводач. Анализът на тази разпоредба води до извод, че преводач се назначава не на всеки чужд гражданин, а само в случаите, когато лицето не владее български език. Видно от обжалваната заповед, както и от АУАН, същите са подписани от жалбоподателя. Нито в заповедта, нито в АУАН А. Кадри е заявил на своя или на друг език, че не разбира написаното, че не владее български или че желае да му се назначи преводач. Следователно не може да се приеме с категоричност, че жалбоподателят не е разбрал същността на предявеното му нарушение и наложената от ответника принудителна административна мярка. Отделно от това, от докладна записка УРИ4332р-50174/26.07.2023 г. се установява, че контролните органи са разговаряли с жалбоподателя на английски език. Отразено е, че с жалбоподателя е проведена беседа, поискано ми е, но не е представено СУМПС, вследствие на което е възприето извършеното нарушение на чл. 150 ЗДвП.

По материална законосъобразност на акта:

Съгласно чл. 22 ЗАНН за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки. Случаите, когато могат да се прилагат принудителни административни мерки, техният вид, органите които ги прилагат и начинът на тяхното приложение, както и редът за тяхното обжалване се уреждат в съответния закон или указ съгласно чл. 23 ЗАНН. От тази разпоредба се налага извод, че тези мерки се прилагат само в изрично и точно изброени в закон случаи, налагат се само от точно посочени в правната норма органи на администрацията и се прилагат само онази принудителни мерки, които по вид са точно определени в правна норма и се налагат по начин и ред, предвиден в правната норма.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП, цитиран като правно основание за издаване на обжалваната заповед, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

В конкретния случай няма спор и приложените доказателства го доказват, че жалбоподателят А. Кадри е чуждестранен гражданин, притежаващ документ за временно пребиваване на територията на Федерална република Германия и свидетелство за управление на МПС, издадено от С. с превод на документа на л. 55-56 от делото. Т.е. жалбоподателят се легитимира с чуждестранно СУМПС, поради което е наложителна преценката по чл. 161 ЗДвП. Съгласно цитираната разпоредба свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, в следните случаи: държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията (т.1); държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Споразумението между страните по С. договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, буква "а" от него (т. 2); свидетелството е придружено от легализиран превод на български език (т. 3); свидетелството е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата (т. 4); свидетелството е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария (т. 5).

Анализът на разпоредбата на чл. 161 ЗДвП сочи, че в Република България се признават и са валидни чуждестранни национални свидетелства, които не са издадени от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, като конкретните изисквания в зависимост от държавата, издала свидетелството и статута на водача, се съдържат в Конвенцията за движението по пътищата (К.), подписана във В. на 8.11.1968 г., Споразумението между страните по С. договор относно статута на техните въоръжени сили, както и в ЗДвП. Приложима по отношение на правилата за валидност е и Женевската конвенция от 1949 г., но само за свидетелства, издадени от договарящите държави по нея, които не са страни по К.. Това е така, т. к. по силата на чл. 48 К., тя отменя и замества Женевската конвенция в отношенията на страните по нея. Следователно за държави, подписали и двете конвенции, се прилагат правилата на К.. За тези, които не са страни по К., се прилага Женевската конвенция. Към момента последната урежда взаимоотношенията между България и следните държави, които не са страни по К.: А., А., Австралия, Б., Б., Б., Б., Б. Ф., К., К., К., К. д'И., К., Доминиканска република, Е., Ф., Г., Х., И., И., Й., Л., Л., Л., М., М., М., М., М., Н., Нова З., Н., П. Нова Г., П., Р., С. Л., С., Ш. Л., С., Т., Т. и Т., У., САЩ, Я., Я..

С. е страна по Женевската конвенция от 1949 г. и именно тази Конвенция регламентира изискванията за валидност на издадените от С. чуждестранни свидетелства. Ето защо и с оглед регламентацията в чл. 161 ЗДвП лицето следва да се легитимира със свидетелство за управление на МПС с легализиран превод на български език или с международно свидетелство, което отговаря на Женевската конвенция. В хода на съдебното производство жалбоподателят представи заверено копие на международно свидетелство за правоуправление на МПС, издадено на 23.01.2023 г. с валидност до 23.01.2026 г., с възможност за изтегляне с QR код на цифрово копие в превод на български език. Следователно към датата на контролната проверка – 23.07.2023 г., жалбоподателят А. Кадри е разполагал с международно свидетелство, което се приема в България, видно от списъка, оповестен от І.

Automobile А., достъпен на електронен адрес <https://international-permit.com/en-us/how.html>. Следва да се посочи и друго. Мотивната част на процесната заповед представлява цитиране на съдържанието на чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП. Тази норма, посочена като правно основание за упражняване на правомощието, съдържа различни хипотези, всяка от които изпълва фактическият състав на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП. Издателят на Заповед № 2297/23-4332-003824 не е посочил коя конкретно хипотеза от чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП е установил. Този негов пропуск, при данните за наличие на международно СУМПС, прави невъзможно да се разбере каква е действителната аргументация на органа, обусловила ПАМ на посоченото правно основание.

В обобщение на изложеното съдът намира проверяваната заповед за незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.

При този изхода на спора и с оглед разпоредбата на чл. 143, ал. 1 АПК основателно е своевременно заявеното от процесуалния представител на жалбоподателя искане за присъждане на разноски до размера на доказаните такива в размер на 1 010,00 лв., от които 1 000,00 лв. заплатен в брой адвокатски хонорар, съответстващ на минималния посочен в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, и 10,00 лв. заплатена за производството държавна такса.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал. 2 АПК Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 2297/23-4332-003824 от 25.07.2023 г. на младши инспектор в 03 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на А. Кадри /А. Kadri/ разноски по делото в общ размер на 1 010,00 (хиляда и десет) лева.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: